

ကောင်းမြင်တပေ

ပန်ချင်ပြီလား
ပွင့်တော့မည်

နှစ်သက်သူ

ပန်ချင်ပြီလား ပွင့်တော့မည်

တို့ ထိမှီ ခက် ...

အဲဒီလက်ကို ...

တစ်သက်မခွဲ ...

ပွေ့ပိုက်ဆွဲချင် ...

မြမြပိုင်ပိုင် ...

ဘယ်လိုကိုင်မှ ...

ခိုင်ခိုင် ... ကြည်သာ ...

ချစ်တည်ရာဟု ...

ဆရာ ... ကဝိ ...

လမ်းပြရှိလျှင် ...

သိမြင်ချင်လှ ...

ပြောပြပါလား ...

တပည့်သားကို ...

တအားနာဘူးထချင်သူ ...။

အခန်း(၁)

ပရိသတ်ကို ကျွန်တော် မေးကြည့်ချင်တယ်။

ဟောဒီမှာ ... ဟောဒီမှာ ... လို့ မျက်နှာလေး မော့ပြီး မပြပါနဲ့ ၊ အဲဒီ
မေးစေ့လေး မဟုတ်ပါဘူး ... မေးခွန်းလေးပါ။

အဟမ်း ... ဆောရီး ... စကားကြီး စကားကျယ် ပြောခါနီး ... လည်
ချောင်းရှင်းတာ ချောင်းဟန့်တာ စတိုင်လ်များ လားလို့ လုပ်ကြည့်တာပါ
။

ပြောရရင် ... လူတွေပါဗျာ ... လူတွေမှာ ကိုယ်နှစ်သက်ရာ စိတ်ဆန္ဒ
လေးတွေကို သေသည် အထိ ဆုပ်ကိုင်ထားတတ် ကြတာလေးကို တွေး
မိလို့ ပါ။

ဥပမာ ... ကျွန်တော့်အဒေါ်ပေါ့၊ လက်ဖက်ရည်တို့ ကော်ဖီတို့ ဆို ချို့
မှ ၊ နို့ဆီနဲ့ သကြားကို ဒီအတိုင်း မြို့ချသလို ချို့မှ သောက်တာ၊ နည်းနည်း
လေး ခါးတာနဲ့ ... ဟာ ... နင့်ဟာကြီးက ခါးလိုက်တာ ... ဆိုပြီး
တွန့်ရွံ့ပြတာမျိုးပေါ့။

အဲ ... အဲဒီအဒေါ်က တမာချင်တို့ ၊ ကြက်ဟင်းခါးသီးတို့ ခွေးတော
က်ရွက်ဆို အသားကုန် ဝါးပြီပဲ၊ တစ်ခါများ ဦးလေးက မိန်းမရေ ... ငါ့
ကို ဂန့်ဂလာ ဟင်းချိုလေး ပေးစမ်းပါဆိုလို့ အဒေါ်ချက်တာ၊ မချက်တ
က်ဘဲ ချက်တော့ ... ခါးကုန်ရော၊ ဂန့်ဂလာ ဟင်းချိုချက်ရင် ... ထမင်း
စားတော့မယ်ဆိုမှ ဟင်းရည် ဆူဆူကို မီးဖိုပေါ်ကချ၊ အောက်ရောက်မှ

ရေစင်စင်ဆေးထားတဲ့ ဂန့်ဂလာရွက်ကို ဟင်းရည်အိုးထဲ ထည့်ခတ်ပြီး သောက်ရတာ။

အဒေါ်က ချဉ်ပေါင်ဟင်းချို ချက်သလို အရွက်တွေ နူးအိကျသွား အောင် တစ်ခါတည်း ထည့်ချက်တော့ ခါးတာမှ လန်ထွက်ကုန်ရော၊ အမယ်ဗျာ ... အဲဒီ ခါးခါးကြီးကို ဦးလေး မသောက်နိုင်လို့ အဒေါ်သောက်ပစ်တာ ကုန်ပါရောလား။

ပြောချင်တာက လက်ဖက်ရည် ကော်ဖီ ခါးတာလည်း အခါးပဲ၊ တမာ ခါးတာလည်း အခါးပဲဗျာ၊ ဟိုအခါး မကြိုက်ဘူး ... ဒီအခါးမှ ဆိုတော့ နည်းနည်းများ ခွတီးခွကျ နိုင်မလားလို့ စဉ်းစားပြီး ... အဲဒါ ဘယ်လို သဘောလဲဗျာလို့ ပရိသတ်ကို မေးကြည့်ချင်တာပါ။

နောက်တစ်ခုက ကျွန်တော့်အဖိုးပါ၊ သူက တပ်မတော် ပင်စင်စား၊ ကြံ့ခိုင်ရေး အဖိုးရအဖွဲ့သစ် ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ အချိန်မှာ အငြိမ်းစား ဝန်ထမ်းတွေ ခံစားခွင့်ကို တိုးမြှင့်ပေးပြီလည်း ဆိုရော အိပ်ရာထဲ ပက်လက်ကလေး ငြိမ်နေတဲ့ အဖိုးရယ် ဝုန်းခနဲ ထထိုင်ပြီး ငါ့ပင်စင် ကိစ္စ လုပ်ရမယ်၊ အခုသွားမယ် ... အခုလုပ်မယ်ချည်း ပြောနေလို့ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမနဲ့ အစ်မပါ အတော် ဒုက္ခရောက်ပြီး အလုပ်တွေ ရှုပ်ကုန်တယ်လေ။

ပြဿနာက ... ဒီလို၊ အဖိုးရတဲ့ ပင်စင်က တစ်လမှာ သုံးရာခွဲခွဲဆယ်ရှစ်ကျပ် ရှစ်ဆယ့်ခြောက်ပြားပဲ ရတာ ...၊ ပင်စင်လစာ တစ်နှစ်လုံးစုထုတ်မှ လေးထောင်နှစ်ရာနဲ့ သုံးဆယ့်နှစ်ပြားပဲ ရတယ်၊ ခါတိုင်းတော့ တစ်နှစ်မှ တစ်ခါ သွားထုတ်တာ၊ ကျွန်တော့် သဘောကတော့ အသက် ရှစ်ဆယ်နီးပါး ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်တဲ့ အဖိုးကို အဲဒီ ပင်စင်လစာ ငွေလေးကို သွားမထုတ်စေချင်တော့ဘူး။

ဒီအတိုင်း မထားချင်လည်း ဘိုးဘွားရိပ်သာ ဖြစ်ဖြစ် ... ဇီဝိတ ဒါန သံဃာ့ ဆေးရုံကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် နှစ်စဉ် လှူတာမျိုး လွှဲလိုက်စေချင်တယ်။ ဘာကြောင့် လဲ ဆိုတော့ သူက သူ့ကိုယ်စား သူများ လုပ်တာ မကြိုက်ဘူး။ သူ့ကိုယ်တိုင် လုပ်ရမှ ၊ ဒီအသက်အရွယ်ကြီး ဘတ်စ်ကား တိုးစီးဖို့ ကလည်း မဖြစ်တော့ တစ်နှစ်တစ်ခါ အဖိုးပင်စင် ထုတ်ဖို့ ကိစ္စ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ရှုပ်ကြရတယ်။ အငှားကားနဲ့ အိမ်က အားတဲ့ လူတစ်ယောက် အဖော်လုပ်ပြီး သွားကြရတယ်။

ပင်စင်ကလည်း အခုသွားပြီး အခုထုတ်လို့ မရဘူး ...။ ရှေ့လမှာ ပင်စင်ထုတ်မယ် ဆိုရင် ဒီလကတည်းက ပင်စင် စာအုပ် သွားထပ်၊ ပုံစံဖြည့်ပြီး တင်ထားခဲ့ရတယ်။ လဆန်းတော့မှ တစ်ခေါက်သွား ထုတ်ရတာလေ ...။

အဲဒီတော့ အငှားကားခက ပင်စင်ထပ်တုန်းက အသွား အပြန် လေးထောင် ... ပင်စင် ထုတ်တော့ အသွားအပြန် လေးထောင်၊ စုစုပေါင်း ရှစ်ထောင် ကုန်တယ်။ အဖိုးရတာက လေးထောင့် နှစ်ရာနဲ့ ပြားစွန်း၊ တွက်ကြည့်ရင် တစ်နှစ်တစ်ခါ အိမ်ကနေ သုံးထောင့် ရှစ်ရာလောက် စိုက်ကုန်ပြီး အဖိုးလည်း ပင်ပန်းတဲ့ ကိစ္စ ဘာလုပ်မလဲ။

အဲဒါကြောင့် အဖိုးပင်စင် အတွက် ကျွန်တော် တစ်နှစ်ကို ငါးထောင်ပေးမယ် အဖိုး အိမ်မှာ ပဲ ငြိမ်ငြိမ်လေး နေပေးပါလား ဆိုတာ မရဘူးဗျာ ...။

ဟိုဟာမှ ငါ့ပိုက်ဆံ ...။ ဒီငါးထောင်က မင်းပိုက်ဆံမို့လို့ သဘောမတူဘူးတဲ့ ၊ ဆိုတော့ကာ ... ကျွန်တော်တို့ သားအမိတတွေ အောင့်အင်း သည်းခံပြီး အဖိုးသဘော အတိုင်း တစ်နှစ် တစ်ခါပေါ့ ...။

အခု ကိစ္စက ပင်စင်တွေ တိုးပြီး ... ဒီနှုန်းထား အတိုင်းဆို ငါက နှစ်

သောင်းနီးပါး သေချာပေါက်ရမှာ ၊ သွားမယ် ... လုပ်မယ်နဲ့ ပြောရောဗျာ ...၊ အဲဒါနဲ့ ... ကဲ ... အဖိုး ဒါဆို သွားမယ် လုပ်ပေးမယ်၊ ဒီ နေ့ တစ်ရက်လောက် သည်းခံပေး၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမယ် ဆိုတာ စုံစမ်းမယ်၊ မနက်ဖြန်မှ မြေးအဖိုး နှစ်ယောက် ချီတက်ကြမယ် ဆိုတာ မရဘူး ပရိသတ်ရေ၊ လနဲ့ ချီပြီး စားမဝင် အိပ်မပျော်ဖြစ်နေတဲ့ လူကြီးရောဂါတောင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိဘဲ ထ ခါးတောင်းကျိုက်နေလို့ မနည်း ချောမော့ပြီး သူ့ဆန္ဒ အတိုင်း လုပ်ပေးလိုက်ရတယ်။

ထုံးစံအတိုင်း ကားငှား၊ ထုံးစံအတိုင်း အိမ်မှာ ဖင်ပေါ့ ရင်ပေါ့ရှိတဲ့ ကျွန်တော်ပဲ အဖိုးကို ခေါ်ပြီး ရန်ကုန်တိုင်း စစ်ဌာနချုပ် တိုင်းရုံးကို ချီတက်ရတော့တာပေါ့၊ ဟိုရောက်တော့ အဖိုးလိုပဲ ပင်စင်စား အဖိုးအဖွားတွေ ရှစ်မိုင် လမ်းဆုံကနေ တိုင်းရုံး အထိ တစ်တန်းစီး တန်းစီ ခေါ်နေကြလို့ ကျွန်တော်တို့ မြေးအဖိုး ဘယ် အတန်း ဝင်တိုးရမှန်း မသိဘဲ ဖြစ်နေတုန်း အဖိုး မိတ်ဆွေက ... သူတို့ တပ်ရင်း တစ်ရင်းထဲ အတူတာဝန် ထမ်းဆောင် ခဲ့တဲ့ သူပေါ့။

ဟေ့ ... လူကြီး ... လာဗျ ... ကျုပ်တို့ ကြည်းတပ်က ဒီမှာ ဆိုမှ ပဲ အဖိုး အဲဒီမှာ ဝင်တိုးပြီး ရပ်လိုက်တယ်။ အဲဒါကို နောက်က အဖိုးအဖွားများက ကြားဖြတ်တာလား ဘာလား ဆိုပြီး အော်ကြလို့ ကျွန်တော် အဖိုးကို ခေါ်ပြီး ဟိုးနောက်ဆုံးကနေ ပြန်တန်းစီ ရတယ်၊ မနက် (၁၀) နာရီလောက် ပူတဲ့ နေကလည်း ရဲရဲတောက်၊ အဖိုးကလည်း သူ့ဆန္ဒ၊ သူ့စိတ်က တောက်တောက်ရဲ ...။

နောက်ဆုံးတော့ ရုံးအဝင်မှာ တင် အဖိုးရဲ့ ခံနိုင်ရည် မှောက်မှောက်လဲ သွားခဲ့ရလို့ ရုံးဝင်းထဲ အထိ မရောက်ဘဲ ဆေးရုံ ရောက်သွားခဲ့ပါတယ်။

အဲဒါတောင် ဆေးရုံမှာ သူ့ကို ထားခဲ့ပြီး ပင်စင် ကိစ္စ သွားလုပ်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို အမိန့်တွေ ပေးနေပါသေးတယ်။ အမေ ရောက်လာမှ ကျွန်တော်လည်း အသက်ရှူချောင်ပြီး နောက်ရက်မှ အဖိုးပင်စင် ကိစ္စ ကျွန်တော် ဆက်လုပ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

အဖိုး စိတ်အေးတော့ ... ကျွန်တော် အားလုံး လုပ်ပေး လိုက်ပြီ ... တင်လိုက်ပြီ၊ ပြန်ကျအောင် စောင့်ရုံပဲ ရှိတော့တယ်လို့ ပြောမှ အဖိုး သက်ပြင်းကျနိုင်တယ်။

ဆေးရုံမှာ သုံးရက်ကြာပြီး အိမ်ပြန်ရောက်မှ တစ်ခါ စခန်း ထလာပြန်ပါတယ်။ ခုနစ်လပိုင်းမှာ ပင်စင် အသစ်နဲ့ အကျုံးဝင်တယ် ဆိုရင် ခြောက်လပိုင်း အထိ သူပင်စင် လစာ အဟောင်းကို ထုတ်ယူရမယ်လို့ အရေးဆိုတယ်လေ။

အဲဒါလည်း ထား ...၊ ကျွန်တော် ကိုယ်စားထုတ်ပေးမယ်၊ အဖိုး ငြိမ်ငြိမ်လေး နေပေးဆိုတာ မရပါဘူး၊ အမေက မျက်ရည်တွေနဲ့ ... အဖေရယ် တော်ကြာ ပင်စင် လစာ အသစ်ကလေးတောင် မသုံးရဘဲ သေရတော့မယ်၊ အဖေ့ ပင်စင်လစာ ခြောက်လစာက နှစ်ထောင့်တစ်ရာပဲ ရမှာ ၊ သမီး နှစ်သောင်းပေးပါ့မယ် အိမ်မှာ ပဲ နေပါဆိုတာ ... မယူဘူးကွာ ... ငါ့ပိုက်ဆံက ငါ့ပိုက်ဆံပဲ ဆိုပြီး သောင်းကျန်းနေလို့ ... နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော်ပဲ ကိုင်း ... လာ ... အဖိုးရေ ... သွားစို့ဆိုပြီး ကားငှား ... ရုံးသွား၊ ပင်စင် နောက်တစ်ခါ သွားထုတ်၊ ရတာက နှစ်ထောင်ကျော် ကုန်တာက ရှစ်ထောင်၊ ဒီတစ်ခါတော့ အဖိုးစိတ်ကို ခြောက်ထောင် နီးပါး စိုက်ထုတ်ပြီး ကျေနပ်ပေးလိုက်ရတယ်၊ တင်ထားတဲ့ ပင်စင် အသစ် ကျလာရင် ဘယ်စခန်းကနေ ထောင်ထလာဦးမယ် ဆိုတာတော့ မသိသေးဘူးဗျ။

ထားပါတော့ ...၊ ပြောချင်တာက အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို တွက်ဆကြည့်ရင် လွယ်လွယ်နဲ့ သဘောပေါက်နိုင်စရာကို အဖိုး သဘောမပေါက်ဘဲ သူ့စိတ် သူ့ဆန္ဒအတိုင်း ဇွတ်ဖြစ် ဇွတ်လုပ် နေတော့တာကြီးပါ။ သူငယ်ပြန်လို့ မှတ်ဉာဏ်မကောင်း တော့လို့ ဆိုရင်ထား၊ အဖိုးရဲ့ မှတ်ဉာဏ်ပိုင်း ဆိုင်ရာက လုံးဝကို လုံးဝ ဂွတ်နေတုန်း၊ မဂွတ်တာ အဲဒီ အစွဲနဲ့ အဲဒီ စိတ်ဆန္ဒကြီးပါ။

အဲဒါ ... ဘယ်လိုပြောကြမလဲ ... ပရိသတ်ရယ်၊ စဉ်းစား ပေးကြပါဦး ...။

နောက်တစ်ခုက ကျွန်တော့်ထက် နှစ်နှစ်ကြီးတဲ့ ကျွန်တော့် အစ်ကိုကြီး ကိုတိုးမောင်ပါ။ သူ့အကြောင်းပြောရင် လုံးချင်း တစ်အုပ်စာ တောင် မက ... မကနိုင်လို့ နောက်မှ ပဲ Toe Maung One Man Show သီးသန့် လုပ်ပေးပါ့မယ်၊ လောလောဆယ် အဲဒီထဲက တစ်ခုပေါ့ ...။

အစ်ကိုက ရည်းစားထားရတာထက် ရည်းစားစာ ရေးရတာ ပိုပြီး ဝါသနာပါပါတယ်၊ ဒါ သူထုတ်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် တစေ့တစောင်း လေ့လာမိလို့ သိရတာပါ။

သူ့အခန်းထဲက သူ့စာကြည့် စားပွဲမှာ ပန်းရောင် ရင့်ရင့် ဖိုင်တွဲတစ်ခု ရှိပါတယ်၊ ရုံးသုံးဖိုင်တွဲကြီးကို သူ့ဘာသာ ပန်းရောင် ဖြစ်အောင် ဆေးမှုတ်ထားပြီး ချစ်သူထံသို့ ပေးစာ လို့ သဘောဆေး အဖြူနဲ့ ခေါင်းစည်းစာလုံးတောင် ရေးထိုးထားပါတယ်။

အဲဒီ လက်ငါးလုံးလောက်ရှိတဲ့ ဖိုင်အထူကြီးထဲမှာ သူ့စိတ်ထဲ အချစ်ကို ခံစား နားလည်တတ်စ အရွယ်ကတည်းက ရေးတတ်သလို ရေးလာတဲ့ စာတွေကို ... အခု အစ်ကိုအသက် သုံးဆယ်ဗျာ၊ အဲဒီအရွယ်အထိ ရေးလာတဲ့ စာတွေ ... အဲဒီဖိုင်ကြီးနဲ့ တွဲထားတာကလား၊ အခုလည်း

ရေးချင်စိတ် ရှိရင် ရေးနေတုန်းမို့ ကျွန်တော် ထင်တယ် နောက်ထပ် ဖိုင် အသစ်တစ်ခုတောင် ထပ်ထုတ်ရမလား မပြောတတ်ဘူးဗျ ...။

သူများ အတွင်းရေး ခုလို အပြင်ထုတ်ရတာတော့ ... မကောင်းပါဘူး ၊ ဒါပေသိ ... ကိုယ့်အစ်ကို အကြောင်း ကိုယ်ပြောရတာ အန္တရာယ် ကင်း ပါတယ်၊ အဲဗျာ ... အဲဒါ ကျွန်တော်ကလည်း ရှာရှာဖွေဖွေ စပ်စပ်စုစု တွေ့ရောဗျာ ... ဆိုတော့ကာ အစ်ကိုနဲ့ ပက်ပင်းတိုးပြီး မိရောဗျာ ...။

အဲဒီမှာ အစ်ကိုနှယ့် ဒေါသလည်း ထွက်၊ ရှက်လည်း ရှက်ပြီး ... အစ် ကို ဒါတွေ ဘယ်သူ့ပေးဖို့ ရေးတာလဲလို့ မေးတော့ ဘာမှ မပြောဘူး၊ ဒါ ပေမယ့်လည်း ညီလုပ်တဲ့ သူ တွေ့သွားလို့ မရေးတော့ဘူးလား ဆိုတော့ ရေးတုန်းပဲ၊ ဖိုင်ထဲမှာ ထပ်ပြီးရေးထားတဲ့ ရည်းစားစာ အသစ်တွေ တွေ့ တုန်းပဲ၊ သေချာ ဖတ်ကြည့်တော့ စာတွေ အားလုံး ပထမဦးဆုံးပေးမယ့် စာအမျိုးအစားတွေချည်းပဲ။

ကဲ ... ပရိသတ်၊ လူတွေက ကိုယ်နှစ်သက်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒကို သေသည် အထိ ဆုပ်ကိုင်သွားတတ်တဲ့ သဘောမျိုး ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆလို က်တာဟာ ... မှန်သလား မှားသလားလို့ ဖြေကြည့်ကြပါဦးဗျာ။

ကျွန်တော့် အဖြေကတော့ မှန်တယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ ဘာကြောင့် လဲ ဆိုတော့ သူများ မပြောနဲ့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်တောင် တစ်အိမ်သားလုံး နဲ့ ဆန့်ကျင်ပြီး ကိုယ့်စိတ် သာယာမှုဆန္ဒကို ဇွတ်ပေပြီး လုပ်တတ်၊ လုပ် နေတတ်တဲ့ အကျင့်ကြောင့် ပါ။

ပရိသတ်ပဲ တွေးကြည့်ဗျာ၊ ကြွက် ဆိုတဲ့ သတ္တဝါဟာ လူတွေကို ကောင်းကျိုးထက် ဆိုးကျိုးများ စေတဲ့ သတ္တဝါပါ၊ သေတ္တာတွေဖောက်၊ ဘီရီတွေဖောက်၊ အဝတ်တွေကိုက်ပြီး အသိုက်တွေလုပ်၊ ထမင်းဟင်း တွေ ဖွင့်စားလို့ စား ...၊ ပြီးရင် ချေးတောင်ပါခဲ့သေး၊ ဆန်ပုံးတွေထဲဆို

ကြွက်ချေးက အတောင့်လိုက်၊ ချေးတုံးလေးတွေက မြင်နေရလို့ အလွယ်တကူ ကောက်ဖယ်နိုင်တာ၊ ချေးတောင်ပါမှ သေးမပေါက်ဘူးလို့ ဘယ်သူ ပြောနိုင်မလဲ၊ ကြွက်ကြောင့် ရောဂါတွေရ ဆိုတော့ကာ ... လူတိုင်း ကြွက်ကို မုန်းတယ်ဗျ ...။

အိမ်မှာ ကြွက်ရှိရင် ကြောင်မွေးရင်မွေး၊ မမွေးရင် ကြွက်ညှပ်လို့ ခေါ်တဲ့ သံညှပ်တွေ၊ အဖုံး ကြွက်ထောင်ချောင်တွေနဲ့ ရှင်းလင်းကြတာလေဗျာ။

အိမ်မှာ လည်း ည ... ည ... ကျွဲ ... ကျွဲ ဆိုတဲ့ အသံကြားတာနဲ့ အမေက စပြီး ကြွက်နှိမ်နင်းရေးကို မနက်ခင်း ကော်ဖီ သောက်ချိန်မှာ ကတည်းက ညွှန်ကြားတော့တာ။

အဒေါ်တို့ လင်မယားလည်း ကြွက်ဆို အသေမုန်း၊ သူတို့ မင်္ဂလာဦးခြင်ထောင်ကို ကြွက်ကိုက်သွားလို့ ကြွက်ဆိုတာနဲ့ ရှေ့ဆုံးက သမတော့တာ၊ အစ်ကိုနဲ့ အမေလည်း ကြွက်ကို ရွံလို့ ကြည့်မရတာ ဆိုပြီး တွယ်တာပဲ၊ အမေက ဆန်ပုံးထဲ ကြွက်ဝင်တာကို မကြိုက်တာ၊ ဆန်ပုံးဖွင့်လို့ ကြွက်ချေးတွေတာနဲ့ ပွိုကျီပွိုကျီ လုပ်တော့တာပဲလေ၊ အဖိုးကတော့ သူ့ခြေထိပ် လက်ထိပ်ကလေးတွေကို လာလာကိုက်လို့ ဆိုပြီး ချီးမှ ကွ ... လို့ ညည်းညည်းပြီး ထရိုက်တာလေ။

ဟိုတလောက သူ့မွေ့ယာဝင်ကိုက်သွားလို့ ဒေါသပုန်ထနေတာ၊ အဲဒီရက်က တစ်ခါ အိမ်မှာ ကြွက်နှိမ်နင်းရေး လုပ်ကြပါသေးတယ်၊ အိမ်သားအားလုံး ကိုယ့်အခန်းကိုယ် တာဝန်ယူပြီးရှင်း၊ ပြီးရင် မီးဖိုခန်း၊ ဘုရားခန်း၊ ဧည့်ခန်းနဲ့ အိမ်နောက်က စတိုခန်းကို အားလုံး စုပေါင်းပြီး ရှင်းလင်းရေး လုပ်ကြတာဗျ၊ အဖိုးရဲ့ အခန်းနဲ့ အမေရဲ့ အခန်းကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမတွေ ဝိုင်းရှင်းကြပါတယ်၊ ဒါလည်း ကြွက်က

ရှိမြ၊ သောင်းကျန်းမြ ပါပဲ။

အဟီးဟီး ... ဖတ်ပြီး လျှောက်မပြောနဲ့ ဗျာ၊ ကြွက်တို့ ရဲ့ တရားခံအစစ်က ကျွန်တော်ပါ။ ကြွက်တို့ ရဲ့ အိမ်တွင်းရေး ခိုလှုံမှု အပြည့်အဝ ရတဲ့ နေရာကလည်း ကျွန်တော့် အခန်းပါ။ အိမ်မှာ ကြွက်မြသွားတဲ့ ပြဿနာ အစကလည်း ကျွန်တော်ပါ။ သေသေချာချာ ဝန်ခံရရင် ကြွက်မွေးထားတာ ကျွန်တော်ပါ ခင်ဗျာ ...။

ဆိုတော့ကာ ... မင်းကွာ ... မဟုတ်သုတ်ခ အတော်လုပ်တဲ့ ကောင်လို့ အပြစ်ပြောရင် လည်း ခံရမှာ ပါ။ ကျွန်တော် ဟိုဘဝက ကြွက်ဖြစ်လို့ လား မသိဘူးဗျာ၊ ကြွက်ကလေးတွေ မြင်ရင် ရင်ထဲမှာ ယားကျိကျိ ဖြစ်လာအောင်ကို ချစ်တာဗျာ။

တကယ်ပါ ...၊ ကိုယ့်ပရိသတ် မယုံရင် ကြွက်ကလေး တစ်ကောင် ဖမ်းပြီး သေချာကြည့်ကြည့်ဗျာ၊ ဒီသတ္တဝါလေးတွေရဲ့ အဓိက ဆွဲဆောင်မှုက မျက်လုံးဗျာ၊ ဝိုင်းစက်ပြီး နက်စိုနေတာ၊ မဟူရာ ပိုင်ရှင်ပေါ့ဗျာ ...။

ပြီးတော့ သူတို့ အမွှေးလေးတွေနဲ့ ကိုယ်လုံးလေးတွေကိုလည်း ကြည့်ဦး အရမ်းနူးညံ့ပြီး နုနွေးနေတာ၊ ဟိုမြေကြွက်ကြီးတွေနဲ့ ကြွက်စုတ်လို့ ခေါ်တဲ့ နံတဲ့ ကြွက်တစ်မျိုးတော့ ကျွန်တော် သဘောမကျဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် သဘောကျတာ အိမ်တွေမှာ ခိုနေတတ်တဲ့ ကြွက်ဖလောင်းလေးတွေနဲ့ ကြွက်ဝမ်းပူလေးတွေကို ပြောတာ၊ ကျွန်တော် မွေးထားတာလည်း အဲဒီ ကောင်လေးတွေပဲလေ ...။

ဒီလိုဗျာ ... တစ်ရက်မှာ ကျွန်တော့် အဒေါ်က အိမ်မှာ ကြွက်ရှိတယ် ဆိုပြီး ကြောင်တစ်ကောင် ခေါ်လာတယ်ဗျာ၊ အဖြူရောင်ပဲ ... အဲဒီကြောင် လှသလား မလှဘူးလား ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး၊ ကြောင်ကိုလည်း မချစ်ဘူး၊ ခံလည်း မခံစားတတ်ဘူး၊ အိမ်မှာ ကြောင် ရှိနေတာလ

ည်း သဘောမကျဘူး။

အဲဒါများ အဲဒီကြောင်က အိမ်က ကြွက်တစ်ကောင်ကို မိရော ဆိုပါ တော့ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် ကြွက်မမွေးသေးဘူးဗျ၊ ကြောင်က ကြွက် ကိုလည်း မိရော သင်းက ချက်ချင်း မစားသေးဘူးဗျ၊ အသေကိုက်ထား တာလည်း မဟုတ်တော့ ကြွက်က အရှင်ပေါ့၊ ဒဏ်ရာတော့ နည်းနည်းပါးပါး ရချင်ရထားမှာ ပေါ့လေ၊ ကြွက်က ထွက်ပြေးရင် လိုက် ဖမ်းတယ်၊ ပြီးရင် ချထားပြီး မသိချင်ယောင်ဆောင် နေလိုက်တယ်၊ ကြွ က်ပြေးရင် လက်ကလေးနဲ့ အသာဖိထားတယ်၊ ပြီးရင် လွှတ်ပေးတယ်။

တစ်ခါ ပြန်ဖမ်းပြီး ခုန်ပေါက် ကိုက်ချီပြီး ဆော့တယ်၊ အဲသလိုနည်း နဲ့ နောက်ဆုံး သူလည်း ကစားလို့ ရိုးသွား၊ ကြွက်လည်း သေငယ်ဇောနဲ့ မောပြီး မလှုပ်တော့ဘူး ဆိုတော့မှ အမြီးက နေစပြီး ကိုက်ဖြတ်စား တော့တာလေ၊ အိမ်သားတွေကတော့ ကြောင်မလေး ကြွက်နဲ့ ဆော့နေ တာကို ကြည့်ပြီး သဘောကျနေတာပေါ့၊ ကျွန်တော်ပဲ ကြိတ်ပြီး ဒေါသ ထွက်နေတာ။

အဲဒီမှာ ... အဒေါ်တို့ လည်း လစ်ရော ကြောင်ဆီကနေ အဲဒီကြွက်ကို ယူပြီး ကျွန်တော့် အခန်းထဲ ခေါ်လာခဲ့လိုက်တယ်ဗျ၊ အမြီးတော့ မရှိ တော့ဘူးဗျ၊ သူခင်များ ကြောက်တာရော နာတာပါ ပေါင်းပြီး တုန်နေ တာလေ၊ အဲဒါနဲ့ အဲဒီကြွက်ကိုယ်ပေါ်မှာ ဒဏ်ရာတွေ ရှာပြီး ဆေးထည့်၊ အမြီးတိုလေးကိုလည်း ဆေးထည့်ပေးပြီး ကျွန်တော့် ကုတင်အောက်က စက္ကူပုံးထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်တယ်၊ သူစားဖို့ ဆိုပြီး မီးဖိုခန်းကနေ ဆန် နည်းနည်း၊ ထမင်းနည်းနည်း ယူထည့်ထားလိုက်တယ်ဗျ။

အဲဒီ အချိန်ကစပြီး ... သူအသက်ရှင်ခွင့် ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့် အ ခန်းမှာ သူ့တသက်တာ တစ်လျှောက်လုံး စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ

နေပါစေလို့ လည်း ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်တယ်။

အဲဒီ နောက်ပိုင်း နှစ်ရက် သုံးရက်လောက် ကျွန်တော့် အလုပ်ကိစ္စ တွေနဲ့ မြီးတိုလေးကို မေ့သွားတယ်ဗျ။ နောက်မှ သတိရလို့ ကြည့်လိုက် တာ ... လား ... လား ... မြီးတိုက အိမ်ထောင်သည် ကြွက်မလေးဗျ။

သူကလေး နီတာရဲ့ နှစ်ကောင်ကို ဘယ်နေရာကနေ သွားခေါ်လာလဲ မသိဘူး၊ ကျွန်တော် ထည့်ထားတဲ့ စက္ကူပုံးထဲ ရောက်နေတယ်၊ ဒါမှ မ ဟုတ် သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်နဲ့ မို့လို့ ဒီရက်အတွင်းမှာ မွေးလိုက်တာလားလို့ မပြောနိုင်ဘူး၊ ကြွက်ပေါက် နီတာရဲ့လေး နှစ်ကောင် ရောက်နေတာ အ မှန်ပဲ။

ဒါဆို ... သူ့ယောက်ျား ကြွက်ထီးလေးလည်း ရှိရမယ် ဆိုပြီး ကျွန် တော်လည်း သူတို့ အတွက် ရိက္ခာကို ပိုပိုသာသာလေး ထပ်ဖြည့်ပေး ထားလိုက်တယ်။

အစစ်ပဲဗျို့ ... တစ်ည ကျွန်တော့် ဗီရိုပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ ကြွက်က အမြီးနဲ့ ဗျ၊ ဒါဆို မြီးတိုရဲ့ အမျိုးသားပေါ့၊ အင်းပေါ့ ... သူမသေဘူးဆို တော့ မလုံခြုံတဲ့ နေရာကနေ အခု လုံခြုံတဲ့ နေရာဆီ မိသားစု ပြောင်း ရွှေ့လာတာ ထင်ပါရဲ့ ။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း မြီးတိုတို့ မိသားစုကို တိတ်တဆိတ် စောင့်ရှောက်ပေးထားတယ်ဗျ၊ အစာရေစာ အတွက် သူတို့ ထွက်ရှာနေ စရာ မလိုဘဲ သူတို့ နေတဲ့ စက္ကူပုံးထဲမှာ ပြည့်စုံအောင် လုပ်ထားပေး တော့ အပြင်ထွက်စရာ မလိုတော့ဘူး၊ ဒါဆို အဒေါ် ကြောင်ဖြူမ ရန်က လည်း အေးပြီလေဗျ။

ကျွန်တော် လုံးဝ ခိုက်သွားတဲ့ အချက်တစ်ချက်တော့ ရှိတယ်၊ အဲဒီ အချက်ကလည်း ကြွက်တွေကို သံယောဇဉ် ဖြစ်သွားအောင် စတင် စေ့

ဆော်လိုက်တာပဲလို့ ထင်တယ်ဗျာ။

ဒီလိုဗျ ... အဲဒီနေ့က ဘာရယ် မဟုတ်ဘဲ အလုပ်က အပြန် ကြွက်တွေ အတွက် ဘာဝယ်သွားရရင် ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားပြီး စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲကို ဝင်မိသွားတယ်ဗျာ။ ဆိုင်က တစ်ဦးတည်း ကိုယ်ပိုင်ဖွင့်တဲ့ မိနီမာ့ကတ် ပုံစံမျိုးပါ။ အတော့်ကို စုံပါတယ်။ မီးဖိုချောင်သုံး ပစ္စည်းက အစ အခြေခံ စားကုန် အကုန်လုံးနီးပါး ရတဲ့ အပြင် ပြည်တွင်းဖြစ်နိုင်ငံခြားဖြစ် မုန့်မျိုးစုံ အပြင် ခွေးစာ၊ ကြောင်စာ ရပြီဆိုတဲ့ သီးခြား ဆိုင်းဘုတ်ကလေးပါ ချိတ်ထားတော့ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီဆိုင်းဘုတ်ကြောင့် ဝင်သွားမိတယ် ထင်တာပဲဗျာ။

ဆိုင်ထဲမှာ ဈေးဝယ်နေတဲ့ အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်နဲ့ အရောင်းအကူလို့ ထင်ရတဲ့ ကောင်မလေး နှစ်ယောက် အလုပ်ရှုပ်နေတော့ ကျွန်တော်လည်း ကောင်တာမှာ ငြိမ်ပြီး ပေသီးခေါက်နေတဲ့ ကောင်မလေးဆီ အကြည့်ရောက်သွားတယ်လေ။

နောက်တာပါ ... calculator နဲ့ တွက်နေတာ၊ အား ... ချောတယ်ဗျာ။ ဒီခေတ် မြန်မာဆန်တဲ့ ဆင်ယင် ထုံးဖွဲ့မှုက ကျောက်တူးသလို တူးပြီး ရွှေရှာသလို ရှာတာတောင် တွေ့ဖို့ မလွယ်တာ၊ ဒီမှာ တွေ့ပြီဗျို့ ...။

နက်မှောင် ရှည်လျားတဲ့ ဆံကေသာကို တစ်ပတ်လျှိုဆံထုံးလေးနဲ့ ၊ သနပ်ခါး ပါးကွက်ကျားက ဝါဝင်းတဲ့ အသားအရည်နဲ့ လိုက်မှ လိုက်ဗျာ။ သေချာတာတော့ ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ပဲ၊ ဝတ်ထားတာလည်း ရင်ဖုံးပဲ၊ ဟိုဗျာ ... ဗျူတီကွင်းနံလေ သက်မွန်မြင့် ကြော်ငြာတဲ့ ဗျူတီကွင်းနံ ... အဲ ... အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ ကျွန်တော်ဆိုတာ ဆိုင်ထဲ ဝင် လာပြီး ဘာဝယ်လို့ ဘာမေးရမှန်း မသိအောင် ကောင်မလေးရဲ့ အလှမြစ်ပြင်ထဲ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေးကို မျောသွားတာဗျာ။

"ဘာလိုချင်လို့ လဲရှင့် ..."

"အဲ ..."

ကောင်မလေး မော့ကြည့်ပြီး အဲသလို မေးမှ ကျွန်တော်လည်း သတိဝင် လာပြီး အိုးနင်း ခွက်နင်း ဖြစ်သွားအောင် အတော် ထိန်းလိုက်ရတယ်။

"အဟမ်း ... ဟိုဗျာ ... ကြွက် ... ကြွက်စာ ရှိလား"

"ရှင် ..."

"ကြွက်စာလေ ... ကြွက်တွေ ကျွေးဖို့ အစာ"

ကောင်မလေး မျက်နှာတည်ပြီး တန်းသွားလို့ စောစောက လှတာက လေးတွေတောင် ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်း မသိဘူး ဖြစ်သွားတယ်။

"ရှင်လာနောက်နေတာလား ..."

"ဟာ ... မနောက်ပါဘူးဗျာ၊ တကယ် ကြွက်စာ လိုချင်လို့ ပါ ရှေ့မှာ ခွေးစာ၊ ကြောင်စာ ရပြီဆိုတော့ ကြွက် ... ကြွက်စာရော ရှိမလားလို့ ပါ"

အဲဒီ အခိုက်မှာ ပဲ အရောင်းကောင်တာဘက်ကနေ အရောင်းအကူ ကောင်မလေး တစ်ယောက် ရောက်လာလို့ ဟိုအလှတရားလေး မျက်လွှာချသွားတယ်ဗျာ၊ အဟဲ ... နည်းနည်းပြန်လှလာတယ် ထင်တယ်။

"အစ်ကို ပြောတာ ဟန်းစတားလေးတွေရဲ့ အစာလား"

"မဟုတ်ဘူး ညီမလေး Rat ကြွက်၊ Mouse ကြွက်ရဲ့ အစာပဲ"

ကောင်မလေး ခေါင်းကုတ်ပြီး နိုင်ငံခြားဖြစ် စက္ကူဗူးတစ်ဗူး ထုတ်ပေးတယ်။

"သမီး ထင်တာတော့ ဟန်းစတားလည်း ကြွက်မျိုးစိတ်ထဲကပဲ ဆိုတော့ ဒါ ကြွက်ကြိုက်မယ် ထင်တယ်၊ ကျွေးကြည့်ပါလား"

"အင်း ... အင်းလေ ... ဒါ ဘယ်လောက်လဲ"

ကောင်မလေးက ဗူးမှာ ကပ်ထားတဲ့ ဈေးနှုန်းကို ထောက်ပြပြီး ...

"ခုနစ်ရာရှင့် ... ဒါက ထိုင်ဝမ်လေ၊ ယိုးဒယားက ကိုးရာ၊ ဆွစ်ဇာလန်က လာတဲ့ အစာဗူးရှိသေးတယ်၊ သူက အကောင်းစားပေါ့၊ အစာရော ဆေးပါ ပေါင်းစပ်ပြီး လုပ်ထားတော့ ကျန်းမာရေး အတွက်ပါ စိတ်ချရတယ်လေ ..."

"ဟုတ်လား ... သူက ဘယ်လောက်လဲ"

"တစ်သောင်းခွဲ ..."

"ဒါဆို ... အဲဒါပဲပေးပါ ..."

"ဟုတ် ... ဟိုးက မမဆီမှာ ဘောင်ချာ ဖြတ်ပြီး ရှင်းလိုက်နော်"

"အိုခေ ..."

ကျွန်တော်လည်း အဲဒီ ဘူတာကို ဆိုက်ချင်တာ အတော်ပဲဗျာ ...၊ ကောင်တာက အလှတရားလေးက၊ ဟန်း - ဆွစ် ဆိုပြီး အတိုကောက် စာလုံးနဲ့ တစ်သောင်းခွဲငွေ အမောက်တင်ပြီး ဘောင်ချာ ဖြတ်ပေးတယ်၊ ကျွန်တော် ငွေထုတ်ပေးတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်တဲ့ ၊ ကရဝိတ်သံဗျာ ... သာယာပါ၊ တကယ့် ကရဝိတ်လို ကတ် ... ကတ် လို့ မအော်ဘူးနော် ပရိသတ်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်အသံလေးကို ချီးမြှင့်လိုက်တယ်။

"ကျွန်တော် မနောက်ဘူး ဆိုတာ ယုံပြီနော်"

ဆိုတော့ကော ကောင်မလေး ပြုံးပြီး ...

"နောက်လည်း လာပြီး အားပေးပါရင် ..." တဲ့ ...။

ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး အားပေးဖို့ တစ်ထိုင်တည်း ဆုံးဖြတ်မိတာ ဟာ မြီးတို့တို့ မိသားစုကြောင့် ဆိုတာ အသေအချာပေါ့ဗျာ။ ဒီလောက်လှ တဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ဆုံဖြစ်ဖို့ ကျေးဇူးတင်ထိုက်သူများ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ရမယ် ဆိုရင် မြီးတို့တို့ မိသားစုက ပထမဆုံးပေါ့။

ကျွန်တော် အဲဒီက ထွက်ပြီး ပျော်ရတဲ့ အပျော်ဟာ အိမ်ရောက်တော့ လည်း ပျော်ရတာပဲ။ ဒီအစာကို သတ္တဝါတွေ မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ဖြစ်သွားအောင် ဘယ်လို ဖော်စပ်သလဲတော့ မသိဘူးဗျို့။ အစာဗူး ဖောက်ပြီး နည်းနည်းလောက် စက္ကူပုံးထဲ ပစ်ထည့်လိုက်တာ မြီးတို့တို့ လင်မယား တက္ခီကျီနဲ့ အသံတွေ ထွက် လာပြီး အလှအယက် စားကြပုံဗျ။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အကြံရပြီ အစာကို ကြမ်းပြင်မှာ နည်းနည်းပုံထားပြီး ကြမ်းပြင်ကို လက်ညှိုးလေးနဲ့ ခေါက်လိုက်တယ်။

"မြီးတို့ ... မြီးတို့ ... လာ ... လာ ... မြီးတို့ ..."

ဘုရားရေ ထွက်လာတယ်ဗျာ။ မြီးတို့ပဲ။ သူ့ယောက်ျား မြီးရှည်က တော့ အခြေအနေ စောင့်ကြည့်တဲ့ သဘောမျိုး ပုံးပေါ်ကနေ ချောင်းနေတယ်။ မြီးတို့ ကြမ်းပြင်ပေါ် ဆင်းလာပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို ရှိန်ပြီး ရှေ့မတိုးဘူးဗျ။ အဲဒါကြောင့် အစာနည်းနည်း ယူပြီး သူ့ဆီ လှမ်းပက်ပေးလိုက်တော့ လန့်ပြီး ပြန်တက်ပြေးတယ်။ နောက်မှ ပြန်ဆင်း လာပြီး စားတာဗျ။

ဟား ... ဒီကောင်တွေ အတော်ကြိုက်ဗျာ။ စားတာမှ အားပါတရပဲ။ သူ့ယောက်ျား မြီးရှည်ကတော့ ကြောက်လို့ မဆင်းဘူးဗျို့ ... သွားရည် တစ်မြားမြားတော့ ကျနေမှာ အမှန်ပဲဗျ။

အဲဒါနဲ့ နောက်ရက်တွေက စပြီး မနက်တစ်ခါ၊ ညနေ ကျွန်တော် အ

လုပ်က ပြန်လာချိန် တစ်ခါ မြီးတို မြီးရှည်ကို တစ်ကောင်စီ နာမည် ခွဲ
ခေါ်ပြီး အစာကျွေးတဲ့ အကျင့်ကို ကျင့်တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ မရပါဘူး။ မြီး
တိုမပဲ သူ့နာမည် သူသိတယ်။ မြီးတိုလို့ ခေါ်လိုက်တာနဲ့ ထွက်လာတယ်။
အစာချ ကျွေးရင် လာစားတယ်။ မြီးတို စားနေတာကို ကျွန်တော် ဘာမှ
မနှောင့်ယှက်ဘူး ဆိုတာ သေချာမှ ကိုတော်ကြီး မြီးရှည် ကုတ်ချောင်း
ချောင်းနဲ့ ထွက် လာပြီး စားတာဗျ။

ဒါတောင် ကျွန်တော့်ဆီက လှုပ်ရှားမှု တစ်ခုခု မြင်တာနဲ့ ငနဲသားက
အရင်ဆုံး လစ်ပြေးတာဗျ။ အသုံးမကျတဲ့ ကောင် ခင့်အတွက် အသက်ပ
င် သေသေလို့ ပြောပြီး သူ့မယားဖြစ်မှ ပစ်ပြေးတဲ့ ကောင်။

ဒါကြောင့် ... ဒေါ်မာမာအေးက မရခင် ဖျာလိုလိပ် ထိပ်ပေါ်တင်၊ ရ
တော့ ဖျာလိုခင်း နင်းချေတဲ့ မောင်မင်းကြီးသားလို့ ပြောတာ။ ဟဲ့ ... မြီး
ရှည် မင်းလိုကောင်မျိုးတွေကြောင့် ကွ။

ဒါပေမဲ့လည်း ကျွန်တော် ပျော်ပါတယ်။ သူတို့ လင်မယားအပြင် က
လေးတွေလည်း ဆော့တတ်တဲ့ အရွယ် ရောက်လာတော့ မိသားစုစုံစုံလ
င်လင် အစာထွက်စားကြလို့ ကျွန်တော် ကြည့်ပြီး ဝီတိ ဖြစ်တယ်လေ။
အစာကိုလည်း ခိုးစားမှာ စိုးလို့ ပုလင်းနဲ့ လှယ်ထည့်ပြီး သိမ်းရတာက
လား၊ စွတ်ကြိုက်လို့ စွတ်စားပြီး စွတ်ကားကုန်မှာ စိုးလို့ ပါ။

အဲသလိုနဲ့ ပဲ ကျွန်တော့် အခန်းမှာ ကြွက်တွေ မွေးဖြစ်သွားတယ် ဆို
ပါတော့၊ တစ်အိမ်လုံးက ကြွက်မုန်းလို့ ချေမှုန်းရေး အမြဲတမ်း လုပ်နေချိ
န်မှာ ကျွန်တော်က ကြွက်မွေးတယ် ဆိုတော့ လူသဘောများ တော်ခွကျ
ကျလို့ ပြောတာ လွန်ပါ့မလား၊ ဒါကြောင့် လူဟာ ကိုယ်နှစ်သက်တဲ့ စိတ်
နဲ့ ဆန္ဒကို သေသည် အထိ ဆုပ်ကိုင်တတ်တဲ့ အမျိုးလို့ ကျွန်တော် စွတ်စွဲ
တာပေါ့ဗျာ။

ကဲ ... ပရိသတ်ရေ ... အဲဒီစိတ်နဲ့ လူတွေ တစ်အိမ်တည်း နေပြီး
ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်ကြမလဲ ဆိုတာ ဆက်ဖတ်ကြည့်လိုက်ရအောင်နော
...။
